

‘Ik heb
geen
ouders
meer’

HOE IS HET OM OP JE 23STE WEES TE ZIJN?
LINE: “IK WOON WEER IN HET HUIS VAN PAPA EN
MAMA. HEB IK ZE TOCH EEN BEETJE BIJ ME.”

“ALS KIND HAD IK PERIODES DAT IK BANG WAS OM MIJN OUDERS TE VERLIEZEN.

Ging ik naar bed dan zouden ze er de volgende dag niet meer zijn, dacht ik. Op mijn vierde kreeg mijn vader kanker, dat heeft hij wonder boven wonder overleefd. Later besepte ik wat die ziekte inhield en dat je eraan kan overlijden. Ik kon daardoor wekenlang niet in slaap komen. Als ik papa en mama niet meer had, zou ik alleen zijn. Ik heb geen broers of zussen.

Ik was heel hecht met mijn ouders, vooral met mijn moeder. Mijn vader was predikant en mijn moeder was thuis, waardoor zij en ik altijd samen waren. Ik denk dat ik daardoor in twintig jaar meer tijd met haar heb gehad dan mensen die hun ouders niet zo vroeg zijn verloren.

Mijn moeder werd ziek in 2012. Het begon onschuldig, met een doof gevoel in haar voet. Dat werd steeds erger. Ze ging naar verschillende ziekenhuizen voor onderzoeken, maar er werd niets gevonden. Ze kreeg zelfs een ‘tijdelijke’ diagnose, eentje waarmee haar symptomen het meest overeenkwamen. De artsen wisten het gewoon écht niet. We hoopten dat de zware medicatie die ze slikte zou helpen, maar ze ging juist achteruit. Werd vergeetachtig, had

TEKST **JORIEKE VAN NOORLOOS**

‘Bij haar dood zei mama dat we altijd verbonden zouden blijven’

geen zin in eten en zat er helemaal doorheen. Ik vond het verschrikkelijk om haar zo te zien aftakelen en stopte met mijn studie Engels in Groningen. Ik wilde me op mijn moeder focussen.

Pas vier jaar later, toen ze al erg ziek was, ontdekten we dat ze een zeldzame en agressieve vorm van lymfeklierkanker had. Een klap. We wisten dat het iets ergs was, maar hadden geen rekening gehouden met kanker.

Een riskante chemokuur volgde, maar die heeft mama niet kunnen afmaken. Na de diagnose leefde ze nog zo'n drie weken. Ik dacht dat ik niet normaal afscheid zou kunnen nemen, maar ineens had ze een helder moment. Mama zei dat we altijd met elkaar verbonden zouden zijn. Dat vond ik fijn, want je vraagt je toch af: wat gebeurt er na de dood? Kan ze me straks nog zien? Hierdoor gaf ze me het gevoel dat dat niet uitmaakte. Een paar dagen later is ze er rustig tussenuit geglipt.

Ineens woonde ik samen met mijn vader en dat was heel vreemd. Ik had een betere band met mijn moeder, hij was altijd aan het werk. We verwerkten mama's dood allebei op een andere manier. Normaal gesproken was hij niet emotioneel, maar nu moest hij vaak huilen. Ik had behoefte aan iemand die me gerust zou stellen, zou zeggen dat het goed zou komen, maar dat kon mijn vader niet.

Ik praat makkelijk over gevoelens en ben open, maar nu hield ik alle hulp af. Ook speelde mijn eetstoornis weer op, waar ik sinds de middelbare school last van heb. Ik telde calorieën, maakte lijstjes en ging veel sporten, mijn vader vond dat vreselijk om te zien. Maar hij wist ook niet wat hij met mijn én zijn eigen verdriet aan moest.

Onze band is beter geworden toen ik een paar jaar later – op mijn tweeëntwintigste – uit huis ging. Ik vond het ontzettend moeilijk om mijn vader alleen te laten, maar hij stond erop. Ik moest verder met mijn leven. Dat was beter voor ons en we groeiden dichterbij elkaar toe.

Sinds het overlijden van mijn moeder ging het slechter met mijn vader. Hij was tijdens haar ziekteperiode afgevallen en zag grauw in zijn gezicht. Ik maakte me zorgen.

Toen ik een weekend naar Ameland was, kreeg ik op de laatste dag een bericht van mijn oom. Of ik mijn vaders nummer in het ziekenhuis had. Ik begreep er niets van, hij was toch thuis? Als ik met papa belde, vertelde hij hoe het met de kat en de burens ging, maar niet dat hij zelf was opgenomen. Ik vond dat jammer, maar ook begrijpelijk. Hij wilde me niet bezorgd maken omdat ik mijn moeder al kwijt was.

Papa lag een paar dagen in het ziekenhuis toen ik 's nachts werd gebeld. De artsen wilden dat ik kwam, hij was overgeplaatst naar de intensive care. Een cardioloog wachtte me op en zei: 'Je vader is heel erg ziek.' 'Betekent dit dat hij dood kan gaan?', vroeg ik. Hij verwachtte van wel en ik moest mijn familie bellen. Ik was stomverbaasd. Het zou me toch niet wéér overkomen? Dus wel. Rond middernacht kwam ik langs, toen ik 's ochtends de deur uitliep, was mijn vader dood.

De weken rondom papa's overlijden heb ik in een roes beleefd. Samen met een oom regelde ik alle zaken en op de begrafenis heb ik niet gehuild. Die avond ben ik

ingestort en begon het hele gedoe met eten weer. Ik was gelukkig al in therapie voor mijn eetstoornis en ben gelijk eerlijk geweest tegen mijn psycholoog. Wat ook hielp: een maand voor papa's overlijden ontmoette ik mijn vriend. Hij steunde me ook. Sinds kort zijn we officieel samen. Door zijn familie voel ik weer de warmte van een gezin, hoe moeilijk ik het ook vind dat ik mijn eigen gezin niet meer heb.

Direct na het overlijden van mijn vader ben ik terugverhuisd naar het huis van mijn ouders. Mijn studio heb ik opgezegd en sinds enkele maanden woon ik weer met onze kat. **Het klinkt misschien eng, maar ik vind het fijn dat hier alles is zoals het was. Het is precies naar mijn moeders smaak ingericht: een beetje rommelig met warme kleuren en twee okergele stoelen die ik vroeger vreselijk vond omdat ze enorm slecht zitten, haha.** Zo heb ik papa en mama toch een beetje bij me. Mijn moeder was al overleden toen ik naar mijn studio verhuisde, het voelde gek om op een voor haar onbekende plek te wonen. Ik heb in dit huis alleen een glazen tafeltje verplaatst en een wasmachine en stofzuiger gekocht, die waren stuk. Toch blijft het gek om in een leeg huis thuis te komen, waar we ooit een gezin waren.

Toen ik de spullen van mijn ouders ging uitzoeken, ben ik ook knipsels van mijn vader tegengekomen. Het zijn stukken uit kranten en tijdschriften die hem aan mijn moeder deden denken, er staat hier en daar ook wat gekrabbel van hem op. Ik wist niet dat hij dit had gedaan, vond het heftig om te lezen. Mijn vader was nooit zo gevoelig en nu vond ik dit. Ook heb ik papa's boekencollectie inmiddels verzameld en aan een antiquair gegeven. Ik durf nog niet aan de kledingkasten van mijn ouders te beginnen. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om hun kleren weg te gooien.

Ik hoop na de behandeling van mijn eetstoornis weer een studie op te pakken en mijn rijbewijs te halen. Dat vind ik het ergst van alles wat er is gebeurd: dat mijn ouders zulke dingen niet zullen meemaken. Ik word verdrietig op de gekste momenten. Bijvoorbeeld als mijn vriend vlees aan het bereiden is, wat hij heel goed kan. Papa zou hier gek op zijn geweest, zo jammer dat mijn vriend niet voor hem kan koken. Of als ik buiten loop en iets moois zie in de natuur. Mama kon zo genieten van mooie luchten en een graanveld in bloei.

Het is lastig dat leeftijdsgenoten niet begrijpen wat ik doormaak, je snapt het pas als je zelf geen ouders meer hebt. Gelukkig kan ik er wel met mijn vriend en vriendinnen over praten. Ik weet niet hoe ik eraan toe zou zijn als zij er niet voor mij waren geweest. Mijn vriend is precies de jongen die mijn moeder voor ogen had, als we hierover spraken. Het is bijna eng. Soms denk ik dat mama ervoor heeft gezorgd dat wij nu samen zijn. Zo van: ik ben er niet meer, nu moet iemand anders naar je omkijken. Of dat echt zo is, maakt niet uit. Dit is haar manier om voor mij te zorgen.” ●

‘Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen hun kleding weg te gooien’